

ták ki azon a címen, hogy perköltségben a bíróság a panaszos céget marasztalta el. Panaszosnak emiatt beadott fellebbezését a pénzügyigazgatóság elutasította, a K. B. azonban e panasznak részben helyet ad az alábbiak szerint.

Az 1914. évi XLIII. t.-c. 55. §-a akként intézkedik, hogy a kiszabás alapján készpénzben járó határozati illetéket a peres felek olyan arányban kötelesek fizetni, amilyen arányban a határozat rendelkezése értelmében a költségeket viselik, ha pedig a határozat a költségekről nem tesz említést, vagy ha a költségek kölcsönösen meg vannak szüntetve, a határozati illetéket a peres felek fele-felelő részben kötelesek fizetni.

A jelen esetben a perköltségek tekintetében a bírói ítélet következtében előálló helyzet az, hogy a panaszos cég viselni tartozik a saját perköltségén kívül még a felperes részéről felmerült perköltségek egy részét is és pedig abban az arányban, amily arányban a felperesi követelés fizetésére köteleztetett, azaz megfizetni tartozik a felperesi perköltségnek 32%-át is.

A fentemlített és az ítéleti illeték fizetési kötelezettségére vonatkozó kettős irányu törvényes rendelkezés összeegyeztetéséből folyik, hogy a részperköltség megítélése esetében a részperköltség viselésében marasztalt peres felet terheli először is az ítéleti illeték fele azon a címen, hogy a saját perköltségét maga tartozik viselni és ezenfelül terheli őt az ítéleti illeték másik fele is olyan arányban, amily arányban a másik peres fél részéről felmerült perköltségek megfizetésében marasztaltatott. Míg az ítéleti illeték fennmaradó részét a másik peres fél tartozik megfizetni azon a címen, hogy a saját perköltségét részben ő is viselni tartozik.

Ehhez képest a részperköltségben marasztalt panaszos cég terhére az ítéleti illetékből csupán annyi volt fenntartható, amely megfelel az ítéleti illeték felének hozzáadásával a másik fél illeték 32%-ának, azaz az egész illeték $50+16=66\%$ -ának. Míg az ítéleti illeték 34%-a a saját perköltségét részben szintén viselni tartozó felperest terheli.

Az örökségről meghatározott személy javára való lemondás esetén örökösödési illeték csak akkor nem jár, ha az örökség kijelölés nélkül is a kijelölt személyre szállott volna. (Közigazgatási Bíróság 2.713/1926. szám). A panaszosok, mint néhai G. A.-nének egyhatod—egyhatod részben törvényes örökösei, a hagyatéki tárgyalás rendjén örökrészükről ingyen lemondtak velük egyenlő arányban örökösük, G. M. javára. Így a panaszosokat nem illeti meg az örökösödési illeték alól való teljes mentesség, mert ennek csak abban az esetben van helye, ha a lemondás anélkül történik, hogy a lemondó megjelölné azt a személyt, akinek javára a lemondás történt, de ha a lemondás meghatározott személy javára történt, a mentesség a lemondót csak akkor illeti meg, ha az örökség

kijelölés nélkül is a megjelölt személyre szállott volna. Az előrebocsátott tényállás szerint a lemondás nem általánosságban történt, hanem meghatározott személy javára, s e kijelölés nélkül a panaszosok örökrésze nem szállott volna egyedül a megjelölt személyre, mert rajtakívül még három olyan örökostársa maradt az örökhagyónak, aki a hagyatékban részesedik. Épen ezért a panaszosok örökösödési illeték kötelezettsége az idézett §. (3) bekezdése értelmében fennáll, de nem egész örökrészüik, hanem annak csupán háromnegyed része után, lemondásuk folytán ugyanis a hagyatéknégy örökostárs között oszlik meg. Ezért örökrészüiknek negyedrésze kijelölés nélkül is a megjelölt személyre: G. M.-ra szállott volna. Ez után a rész után tehát a panaszosokat az elől idézett törvényes rendelkezés szerint öröklési illeték nem terheli.

A vállalat alkalmazottai által a vállalat üzleti céljaira felvett összegekről kiállított elismervények bélyegmentesek. (Közigazgatási Biróság 3282/1926. szám.) A panaszolt illetéket azon elismervények után követelik, melyeket a panaszos részvénytársaság alkalmazottai a vállalat üzleti céljai részére felvett összegekről kiállítottak anélkül, hogy azok után a bélyeg- és illetékszabályok 101. tétele szerint járó II. fokozat szerinti illeték lerovatott volna.

Mínthogy azonban az olyan vétbizonyítványok, melyeket a tulajdonképeni bizonyító okiratokon kívül csupán a megállapított belkezelés folytán a felek állítanak ki valamely társaság részére, mindaddig, míg azok peres eljárásban nem használatnak, a bélyeg- és illetékszabályok 79. tételének b) pontja és 89. tételének XII. K) pontja értelmében bélyegmentesek: a panaszt jogosnak elismerni kellett.

A kezes a fizetési meghagyás ellen fellebbezéssel élhet akkor is, ha a fizetési meghagyás neki még nem kézbesített. (Közigazgatási Biróság 23.589/1926. P. szám.) Igaz ugyan, hogy a bélyeghiány miatt felvett lelet alapján az illeték csupán F. I. terhére iratott elő és a fizetési meghagyás is neki kézbesített, de viszont a panaszost, aki a megleleltetett fellebbezést F. I. nevében és képviselőtében a hatóságnál benyújtotta, az illetékszabályok 94. §-ának 3. pontja értelmében a benyújtott fellebbezés után járó illetékért kétségtelenül kezesség terheli, ennél fogva mint az illetéki szabályok szerint fennálló kötelezettség alapján kétségtelenül érdekelt fél jogosítottnak tekintendő arra, hogy az illeték kivetéséről az ügyfélnek kézbesített fizetési meghagyásból értesülve, a kivetett és sérelmesnek tartott illeték ellen — a fizetési meghagyás kézbesítésétől kezdődőleg nyitva álló jogorvoslati határidő alatt — a saját személyében fellebbezéssel éljen. Az ettől való elzárás a kezességgel tartozókra nézve lehetetlenné tenné az azonnal való védekezést a helytelenül és jogtalanul kivetett illetékek ellen, ami rájuk nézve hátrányokkal járhat.